

Condemnat a segon

Quan els directius del Bayer Leverkusen van acceptar els serveis d'una bruixa perquè emprés els seus conjurs contra el RCD Espanyol, no van tenir en compte que la seva intervenció esdevenia del tot innecessària. I és que, històricament, l'Espanyol de cap de les maneres podia fer-se amb el preuat torneig europeu, malgrat el tres a zero del partit d'anada, i malgrat l'excel·lent campanya del club barceloní en la citada competició. L'Espanyol està condemnat a ser el segon. Per més que, amb escassos recursos, aconseguí èxits com arribar a la final de la copa de la UEFA 87-88. I per més que, fent un recompte relatiu, amb el seu potencial hagi superat de llarg, quant a resultats, altres equips amb pressupostos de fauna.

I és que vuitanta-vuit anys duent penjada a l'esquena la llufa de ser segon no s'esborren així com així. Si fa dues temporades, el monumental Barça queia estrepitosament en la final de la copa d'Europa de Campions de Lliga, l'Espanyol —l'equip comparsa de la ciutat comtal— no podia passar davant del club culé tot embutxacant-se una final europea. Dimecres passat va succeir el que era lògic: els *pericos* van perdre una cosa en què eren favorits, però una copa menys prestigiosa que la que va deixar escapar el Barcelona. Guanyar-la hauria estat una insolència imperdonable.

No podia ser d'una altra manera. Vuitanta-vuit anys enrere, just el 1900, i tot veient que el futbol era practicat per la colònia estrangera de Barcelona —més avesats a aquell joc britànic—, tres xics nadius van fundar un equip de futbol, a l'ombra ja del recent estrenat Barcelona, perquè no eren tan experts com els estrangers en allò del futbol i no els deixaven jugar en el seu club. Van muntar-se, doncs, el seu, i li van posar el nom Sociedad Española de Foot-ball, i «Espanola» a causa del de-

Ser el segon club de Barcelona, i ser segon en la Copa de la UEFA és un paral·lelisme lògic en la història del club de Sarrià, equip al qual la tradició sembla que secularment l'ha destinat a no tastar mai el sabor del triomf.

Eduard Company

RCD Espanyol: ¿no tastaran mai la mel del triomf?

sig de ressaltar que els seus integrants eren únicament de l'estat.

Samarretes d'estar per casa

Tot i això, el futbol de principis de segle i l'actual només s'assemblen en el nom, i encara fonèticament. Un dels tres xics universitaris fundadors de l'Espanyol era Àngel Rodríguez, fill d'un rector de la Universitat de Barcelona i doctor en Medicina, que mantenia la tesi, tan actual ara, que esport i salut anaven íntimament lligats. Fins i tot, *monsieur* Louis Pasteur secundà la doctrina del rector: «Tinc l'honor de compartir amb vostè les aclamacions d'aquesta joventut que té el ferm con-

venciment de la veritat de la higiene i l'esport». El futbol era, doncs, el *footing* de l'època.

Un any després de la seva formació, el 1901, la Sociedad Espanola de Football ja es deia Espanyol, i començava la pròpia singladura en les distintes competicions d'aleshores. L'uniforme dels *pericos* va ser inicialment de color groc, perquè un dels aficionats precoços de l'Espanyol era fabricant de teixits, i els regalava la roba als jugadors.

La resta, el que es podia, pantalons llargs i una FAIXA. Però, uns anys després, el generós aficionat va deixar de ser-ho, i els espanyolistes es van quedar sense proveïdor. Abandonaren,

doncs, el groc, i van passar al blanc. ¿La raó? Imaginable: podien aprofitar les samarretes de vestir; uns pantalons vells de carrer, la faixa blava i.. ¡a veure's amb la pilota!

El 1912, l'uniforme de l'Espanyol va passar a ser l'actual. El blanc i blau va provenir de la idea d'un dels socis del club, Eduard Corrons, que el va proposar perquè eren els colors de l'escut d'armes de Roger de Llúria.

Un any després, el rei Alfons XII va concedir el títol de Real al club de Sarrià, i se'n va dissenyar l'escut: barres blanc i blaves en diagonal dins d'una anella circular de color vermell, on es llegia el nom del club, i una corona a la part superior.